

Súd: Okresný súd Zvolen
Spisová značka: 3T/208/2007
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6707010925
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 10. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Bc. Viktor Marko, PhD.
ECLI: ECLI:SK:OSZV:2020:6707010925.34

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Zvolen v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Bc. Viktora Marka, PhD., a prísediacich Márie Maliniakovej a Márie Greguškovej, v trestnej veci obžalovaného Z. V. a spol., pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., na hlavnom pojednávaní dňa 21. 10. 2020 vo Zvolene, takto

rozhodol:

obžalovaný 1/ Z. V., nar. XX. XX. XXXX v P., trvale bytom Š. - Z.Q., G. XXXX/XX,

obžalovaná 2/ T. P., rod. I., nar. XX. XX. XXXX v G., trvale bytom G., O. K. Č.. XXX/X,

obžalovaný 3/ B. K., nar. XX. XX. XXXX v E., trvale bytom K. K., A. XXXX/XX,

uznávajú sa za vinných, preto že

obžalovaná 2/ T. P. spolu s obžalovaným 3/ B. K. naviedli obžalovaného 1/ Z. V. na uzatvorenie leasingových zmlúv s cieľom získať majetkový prospech tak, že obžalovaná 2/ T. P. predložila zamestnancom leasingových spoločností listinné doklady o finančnej situácii a hospodárení spoločnosti Remox, s. r. o. T., dohodla podmienky leasingu a uskutočnila výber vozidiel, po čom spoločne s obžalovaným 3/ B. K., dopravili obžalovaného 1/ Z. V. do J. do predajne Autofáro ZV, s. r. o. nachádzajúcej sa vo J. F. O. A. za účelom podpisu leasingových zmlúv, ktoré obžalovaný 1/ Z. V. ako konateľ spoločnosti Remox, s.r.o. so sídlom ul. C. XXX/X T. podpísal, hoci všetci vedeli, že spoločnosť Remox, s.r.o. nevykonáva žiadnu činnosť a že leasingové splátky v zmysle uzavretých zmlúv nebudú uhrádzané, po podpise zmlúv obžalovaná 2/ T. P. a obžalovaný 3/ B. K. zabezpečili vodičov pre odvoz vozidiel zo J. do G., pričom takto konali:

1./

dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu L. so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., O. R. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. T. XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

2./

dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu L. so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., O. R. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. T. XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

3./

dňa 03. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu L. so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., O. R. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat 1,9 TDi, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. IL XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

4./

dňa 20. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu L. so spoločnosťou ČSOB Leasing, a.s., O. R. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Passat Variant 1,9 TDi, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. T. XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

5./

dňa 21. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX so spoločnosťou Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., G. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Sharan Van 7M, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. T. XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

6./

dňa 21. októbra 2005, kedy obžalovaný 1/ Z. V. uzatvoril leasingovú zmluvu č. XXXXXXXX so spoločnosťou Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., G. XX K., na základe ktorej prevzal osobné motorové vozidlo Volkswagen Touran Van 1T, výr. č. karosérie H. (neskôr pridelené ev. č. T. XXX Q.) po uhradení akontácie a prvej splátky, ktorú úhradu vykonala obžalovaná 2/ T. P.,

a po prevzatí vozidiel zabezpečil obžalovaný 1/ Z. V. ich prihlásenie na Okresnom dopravnom inšpektoráte v T. a v priebehu roku 2005 obaja obžalovaní s ďalšími osobami sprostredkovali vývoz motorových vozidiel do zahraničia, pričom dohodnuté splátky v zmysle leasingových zmlúv neuhrádzali, čím spôsobili spoločnosti ČSOB Leasing, a.s., O. R. E. XX K., škodu vo výške 3.620.000,- Sk a spoločnosti Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s., G. XX, K., škodu vo výške 2.521.800,- Sk.

t e d a

spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu,

čím spáchali

trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006, formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 01. 01. 2006.

Za to sa odsudzujú

Obžalovaný 1/ Z. V.

Podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/61/2008 zo dňa 11. 02. 2008, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do I. NVS, je dostatočný.

Obžalovaná 2/ T. P.

Podľa § 250 ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., § 40 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, na trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 140/1961 Zb., súd obžalovanej výkon trestu podmienične odkladá.

Podľa § 59 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., súd určuje skúšobnú dobu vo výmere 18 mesiacov.

Obžalovaný 3/ B. K.

Podľa § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, súd upúšťa od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/115/2013 zo dňa 13. 08. 2015, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmieničným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky, je dostatočný.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku súd poškodeného ČSOB Leasing a.s., so sídlom O.G. R. XX, XXX XX K., IČO: XX XXX XXX, s nárokom na náhradu škody odkazuje na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný prokurátor podal v roku 2007 na tunajší súd obžalobu na všetkých troch obžalovaných, pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona účinného do 31. 12. 2005. Súd vo veci už 4 krát rozhodol, naposledy uznesením č. k. 3T/208/2007-1978, ktorým bolo trestné stíhanie všetkých troch obžalovaných zastavené, avšak na základe sťažnosti okresného prokurátora bolo rozhodnutie zrušené s tým, aby súd vec znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný 1/ Z. V. ešte na hlavnom pojednávaní dňa 26. 03. 2008 po zákonomnom poučení vypovedal, že konateľom Remoxu sa stal tým spôsobom, že ho oslovila nejaká soba českej národnosti a hneď na to sa napojil na bývalého konateľa tejto spoločnosti, s ktorým sa stretol v G. M. G. Z.om. Pri prepise firmy na svoju osobu mal sľúbenú odmenu 20.000,- Sk, ktorá mu nebola vyplatená. Ohľadom spoločnosti mu bola odovzdaná jedna pečiatka firmy a dve karty DPH. Spomínaná osoba českej národnosti ho zoznámila aj s obžalovanou 2/ T. P. v G., kde bol zavezený inými osobami. Keďže bol vo finančnej tiesni, súhlasil s podpísaním nejakých zmlúv a mal za to dostať nejaké peniaze. Prvý krát sa stretol s obžalovanou 2/ u nej doma vo veľkom rodinnom dome, o ktorom si myslel, že tam sídli jej firma, a až neskôr zistil, že tam býva obžalovaná 2/ aj s rodinou. Následne v tom rodinnom dome už ostal a po dvoch až troch týždňoch sa od nej pýtal domov, pričom ho obžalovaná 2/ nechcela pustiť, nechcela o tom ani počuť a vyhrážala sa mu, že buď ho dá zabiť, alebo jeho rodinu, a kvôli tej obave tam aj ostal. Iné osoby sa mu nevyhrážali. V rodinnom dome sa pohybovali aj iní ľudia, ktorí mali vyholené hlavy a preto tam z obavy aj ostal. V dome bol zavretý v detskej izbe, ktorá sa nachádzala na poschodí, nemohol vychádzať von, len na záchod, alebo vtedy, keď sa išlo niečo vybavovať, buď s ňou, alebo s obžalovaným 3/ B. K.. Domov išiel prvý krát až v auguste roku 2005, ale následne sa vrátil, lebo sa mu obžalovaná 2/ vyhrážala fyzickou likvidáciou, brala mu osobné doklady, ako občiansky a vodičský preukaz, zdravotnú kartu. Pokiaľ sa týka konania v mene spoločnosti Remox, nikoho na žiadnu činnosť nepoveroval, nikomu nevyplácal žiadnu odmenu, nakoľko nemal ani finančné prostriedky. Pokiaľ mal u seba pečiatku a karty DPH, tak tieto mu zobrala obžalovaná 2/ a nechala si ich u seba. Spoločnosť mala založených viac účtov, jeden určite v Union banke v Š., pričom tieto účty mu kázala založiť obžalovaná 2/ a do banky vždy išiel s obžalovaným 3/. Zmluvy o založení účtu podpisoval sám, nikoho na tento úkon nesplnomocňoval. Všetky zmluvy, ako aj výpisy z účtov, si zobrala obžalovaná 2/ a tak on nemal prehľad obrátov na účte. Pokiaľ sa týka jednotlivých skutkov, tak dňa 03. 10. 2005 prišiel za ním do izby obžalovaný 3/ B. K., pričom nevedel kam ide, ani za akým účelom, pokyn na to dala asi obžalovaná 2/, zastavili sa vo firme Autofáro vo J., pričom nevedel ani to, že sa idú brať nejaké autá, len mu bolo vysvetlené, aby podpísal leasingové

zmluvy. Nevedel uviesť, kto vyberal predtým autá, alebo kto ich aj odviezol do G., on len podpísal zmluvy a na jednom aute išiel osobne. Ohľadom podpisovania zmlúv a komunikácie so zástupcami spoločnosti Autofáro obžalovaný uviedol, že s nikým nerokoval, a to ani s leasingovými spoločnosťami, a nevedel ani aké podmienky sú v zmluvách. Celú komunikáciu zabezpečovala obžalovaná 2/, pričom on podpisoval len hotové zmluvy, neplatil ani akontáciu, ani nemal finančné prostriedky a nevedel, či sa za leasing platilo. Nevedel o aké autá sa malo jednať, či ojazdené, alebo nové, a až následne zistil, že sa jednalo o nové vozidlá a prvýkrát všetky tri autá videl po kope u obžalovanej 2/. Zo J. do G. sa presunul na jednom z tých nových áut, pričom peniaze na naftu mu dala obžalovaná 2/ vo výške 1.000,- Sk, pričom cesta prebiehala tak, že bol vedený do G. dvomi autami. Obžalovaný 3/ B. K. odviezol do G. auto obžalovanej 2/, jednalo sa o auto Škodu Octaviu, tá osoba nebola pri rokovaní, ani pri podpisovaní zmlúv. Pokiaľ sa týkalo skutkov zo dňa 20. - 21. 10. 2005, udialo sa to rovnako, ako pri prvých troch skutkoch, s tým, že mu obžalovaný 3/ B. K. na príkaz obžalovanej 2/ obviazal krk obvazom, aby nemohol komunikovať s nikým iným, pričom on žiadne problémy s hlasom nemal. Pokiaľ sa týkalo pridelenia čísiel motorovým vozidlám, tak prišiel na inšpektorát, kde jedno auto odviezol, a ďalšie dve tam už boli pristavené. Konajúci pracovník dopravného inšpektorátu prideliť autám ŠPZ, nemal ani záujem ich pozrieť, či čísla sedeli, ani vozidlá neprehliadol. Naspäť do G. bol opätovne blokovaný dvoma autami a nemohol odísť preč. Na spomínanom dopravnom inšpektoráte bol dvakrát a vždy prihlasoval po tri autá, vždy u iného pracovníka, ale ani v jednom prípade nebola vykonaná prehliadka. Kľúče a doklady k autu dostal od obžalovanej 2/ a takisto aj 1.000,- Sk na naftu. So spomínanými vozidlami nemienil nič robiť, a keď sa na túto skutočnosť opýtal obžalovanej 2/, tá mu odpovedala, že nech sa o to nestará. Na jednom z tých áut vycestoval raz do Š., na Volkswagene Passat, pričom išiel na aute sám, a na cestu ho poslala obžalovaná 2/, dala mu aj peniaze na cestu a doklady k autu a aj jeho vlastné doklady. Obžalovaný ďalej uviedol, že na F. vôbec nebol, ani nemohol ísť, keďže síce mal cestovný pas, ale ten bol prepadnutý od roku 2002, používal len občiansky preukaz. Pokiaľ sa týkalo návštev príbuzných, obžalovaný priznal, že sporadicky navštevoval matku a sestru a dopravoval sa tam autobusom. Následne sa obžalovaný zdržiaval v byte na sídlisku C. v G., pričom ho tam previezol obžalovaný 3/ B. K., na príkaz obžalovanej 2/ ktorí mu tam nosili aj stravu, pričom sa tam zdržiaval nejaký mesiac alebo dva. Z bytu ho vyslobodila až polícia.

Obžalovaná 2/ T. P. na hlavnom pojednávaní dňa 02. 04. 2008 po zákonom poučení uviedla, že sa cíti byť nevinná, s obžalovaným 1/ ju zoznámil T. I. z G. M. G. Z., ktorý jej ho predstavil ako majiteľa firmy Remox a následne na základe mandátnej zmluvy od 01. 09. 2005 mu viedla účtovníctvo, pričom jej behom mesiaca august priniesol všetky doklady. Keďže mal obžalovaný 1/ trvalé bydlisko v Š., tak mu obžalovaná ponúkla priestory vo svojom rodinnom dome, kde bol zvlášť vchod do kancelárie, pevná linka s faxom, WC a kuchynka. Podpísali teda nájomnú zmluvu a v septembri ju pri prinesení ďalších dokladov požiadal, či by bola ochotná ísť s ním do firmy Autofáro J., že tam chcel kúpiť na firmu tri autá Volkswagen Passat. Išla s ním ako ekonómka, keďže obžalovaný 1/ nemal auto, tak požiadala obžalovaného 3/ B. K., aby ich na jej aute odviezli do firmy Autofáro. Tam ju privítal T. Š., ktorý jej predstavil T. E. z ČSOB leasing. Spolu s obžalovaným 1. si sadli do vestibulu a začalo sa rozprávanie o autách, a keďže ju obžalovaný 1/ predstavil ako ekonómku, tak sa jej T. E. pýtal na ekonomické veci, odovzdala mu kópiu daňového priznania, kópiu výpisu z obchodného registra, občiansky a vodičský preukaz. Asi o týždeň jej T. E. volal, že ak obžalovaný 1/ chce vozidlá, tak leasingová spoločnosť je ochotná ich poskytnúť s tým, že zaplatí akontáciu, prvú splátku a poplatky k trom leasingovým zmluvám. Do J. išli až 04. 10. 2005, tam už čakali T. E. a T. Š., boli pripravené všetky tri zmluvy, preberacie protokoly, dokumentácia, faktúry a potvrdenky. Poplatky a akontáciu platila v banke ČSOB vo J. obžalovaná 2/ z peňazí obžalovaného 1/. Následne T. Š. vyzval ju a obžalovaného 1/, aby prešli cez ich priestory na dvor, kde boli odstavené tri vozidlá Passat, T. Š. si sadol dnu a obžalovanému 1/, ktorý sedel vedľa neho, ukazoval kompletne vybavenie vozidla. Obžalovaná 2/ dala potom servisné knižky do každého vozidla, sadla si do svojho auta, kde ju čakal obžalovaný 3/B. K., a odišli smerom na G.. Pokiaľ sa týka druhého razu, takisto tam čakal T. E., tam sa podpisovalo vtedy jedno vozidlo, v ďalšej kancelárii sedela nejaká pani zo sporiteľne. Akontáciu vkladal obžalovaný 1/, vozidlo mu odovzdával pán I. a jednalo sa o vozidlo VW Touran. Vo firme Autofáro bola dokopy asi 5 až 6 krát, viac nie. Pokiaľ sa týka spoločnosti Remox, tá robila každý kvartál faktúry okolo 5 mil., stavebné práce, maloobchod, veľkoobchod. Obžalovaná 2/ nevedela akou finančnou hotovosťou disponoval obžalovaný 1/, vyslovila názor, že osobou, ktorá o všetkom rozhodovala pri vzatí áut, bol obžalovaný 1/, lebo to mal všetko vybavené. Obžalovaný 1/ jej uvádzal, že mal nejaké aktivity aj v Č., používal dva mobilné telefóny, na T- Mobile a Orange, ten z T- Mobile mala od neho dokonca na dva mesiace požičaný. Obžalovaný 1/ vlastnil tri spoločnosti, a to Remox v T., Drum so sídlom v M. a tretiu Elanex, ktorú zastupoval dočasne obžalovaný 3/ B. K.. Pokiaľ sa týka samotných zmlúv na autá, tak T. E. pri prvom stretnutí jej priniesol návrh zmluvy, s čím

obžalovaný 1/ súhlasil. Pokiaľ sa týka účtovnej evidencie, tak účtovala štyri mesiace aj pre firmu Elanex. Pokiaľ sa týka účasti obžalovaného 3/ B. K., tak tento vždy len sedel v aute a čakal ju.

Obžalovaný 3/ B. K. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že sa cíti byť nevinný. S obžalovaným 1/ Z. V. sa zoznámil v G., potom prešlo niekoľko mesiacov, keď mu zavolať, že či by s ním nešiel do J., nevedel na aký účel. Stretli sa u obžalovanej 2/, ktorá mu robila ekonómku, mal od nej prenajatú kanceláriu na prízemí, pričom sa nevedel vyjadriť k tomu, či sa pohyboval aj v ostatných priestoroch domu. Do J. prišli na Škode Octavia obžalovanej 2/, účel cesty mu nikto nevysvetlil, a vo J. takto bol tri alebo štyri krát. Vyložil ich pred firmou Autofáro, pričom vždy konal na príkaz obžalovaného 1/. Obžalovaný priznal, že u neho býval obžalovaný 1/, v byte na C.Č.. Pre obžalovaného 1/ vykonával len šoférovanie vozidla a dostal za to 1.000,- Sk. Nevedel sa vyjadriť, či obžalovaný 1/ disponoval nejakou finančnou hotovosťou, rozhodne však s ním volal na mobilný telefón na súkromné číslo. Ďalej uviedol, že od momentu, ako boli autá prevzaté, už ich nevidel, a to ani u obžalovanej 2/. S obžalovaným 1/ bol na F., na žiadosť obžalovaného 1/, ktorý mu však nevysvetlil účel cesty, pričom naspäť sa vrátil autobusom. Nevedel sa vyjadriť, či obžalovaný pred uzatváraním leasingových zmlúv mal auto. Pokiaľ robil obžalovanému 1/ šoféra, tak to bolo na aute Peugeot 307, ten bol písaný na firmu Elanex. Vo Š. nikdy nebol s obžalovaným 1/. Poprel, že by sa za jeho prítomnosti niekto obžalovanému 1/ vyhrážal, a ani sa mu na tie skutočnosti obžalovaný 1/ nestražoval.

Svedok M. P. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že z obžalovaných pozná len obžalovanú 2/, u ktorej bol niekedy zamestnaný v spoločnosti Vupolit, robil jej väčšinou šoféra. Nevedel sa vyjadriť, ktoré konkrétne autá používal. Pripustil, že mohol byť na F. v novembri 2006 a aj to, že použil motorové vozidlo VW Sharan. Spomínané vozidlo prevzal z dvora obžalovanej 2/, nevedel už kto ho vyplatil, ale následne mu peniaze dala obžalovaná 2/, pokyny asi nedostával od obžalovaného 1/. Pokiaľ s ním absolvoval aj iné cesty, vždy si auto preberal na tom istom mieste. Pokyny dávala vždy obžalovaná 2/.

Svedok B. C. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že z obžalovaných pozná obžalovaného 1/, vykonával pre neho pár jász ako vodič do Š. na motorovom vozidle VW Passat, zo Š. naspäť sa vrátili na vozidlách v počte o jedno menej, pretože jedno z tých áut dostalo poruchu. Od obžalovaného 1/ dostal odmenu 2.000,- až 3.000,- Sk. Cestu a smer určoval obžalovaný 1/, ten bol aj vlastníkom tých vozidiel. Zároveň tie cesty aj financoval, teda nákup pohonných hmôt a jeho odmenu. Jednalo sa vždy o krátke pobyty, s obžalovaným 1/ mal uzavretú dohodu, pričom obžalovaný 1/ sa správal normálne, nestražoval sa, že by sa mu niekto vyhrážal.

Svedok T.. A. E. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vypovedal, že čo sa týkalo rokovania s klientmi, pri tom bol on sám, začalo to tým, že sa stretol s obžalovanými 1/ a 2/, prvé informácie boli o predmete činnosti spoločnosti, dokladov k uzavretiu leasingovej zmluvy, pričom mali trochu neštandardnú požiadavku, 10 % akontácie. Hlavne komunikoval s ekonómkou, teda obžalovanou 2/, všetky potrebné ekonomické veci takisto prezentovala obžalovaná 2/. ČSOB leasing sa samozrejme zaujímal o účel, na ktorý budú autá použité, bolo im povedané, že majú byť uvedené do autopožičovne, pričom ich spoločnosť vtedy vyžadovala fotokópie zmlúv s tými spoločnosťami. Čo sa týkalo akontácie a prvej splátky, tú vkladala obžalovaná 2/ za jeho prítomnosti, vkladom do ČSOB banky vo J.. Pokiaľ telefonicky urgovali meškajúce splátky, tak spoločnosť bola v kontakte s obžalovanou 2/. Obžalovaného 3/ svedok nevidel, pri celom obchodnom prípade bol v kontakte s obžalovaným 1/, ale hlavne s obžalovanou 2/. Úlohou obžalovaného 1/ bolo podpisovať zmluvy, keďže bol štatutárnym zástupcom, ale v rámci rokovania hlavne komunikovala obžalovaná 2/. Spoločnosť mala určité pochybnosti ohľadom obžalovaného 1/, ale obžalovaná 2/ to vysvetľovala tým, že on sa venoval stavebnej činnosti a že v ekonomických veciach nie je doma. Ekonomické výsledky spoločnosti však boli veľmi dobré. Zmluvy sa podpisovali priamo v spoločnosti Autofáro, nikto k podpisu nútený nebol, prebiehalo to štandardne, ako pri iných zmluvách.

Svedkyňa T.. Q. E. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedla, že so spoločnosťou Remox prišla do kontaktu na základe požiadania tejto spoločnosti o leasing, a kolegyňa jej sprostredkovala všetky účtovné a ekonomické podklady na spracovanie. Osobne s konateľom spoločnosti nebola, niekoľkokrát telefonovala s ekonómkou firmy, teda s obžalovanou 2/, a vyjasňovali si niektoré veci. Podklady potrebné pre vypracovanie zmlúv jej prišli buď od predajcu alebo od kolegyne. Po uzavretí leasingových zmlúv si už svedkyňa nebola istá, či komunikovala s obžalovanou 2/.

Svedkyňa T. M. Z. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedla, že do kontaktu so zástupcami firmy Remox prišla v súvislosti s podpisom leasingovej zmluvy, a to aj s obžalovanými 1/ a 2/, pričom zmluvy podpísal obžalovaný 1/ s ňou, a v mene spoločnosti komunikovala obžalovaná 2/, keďže podľa jej vyjadrenia obžalovaný 1/ absolvoval aj nejakú operáciu a nemohol hovoriť.

Svedok T. O. Š. na hlavno pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že so zástupcami spoločnosti Remox prišiel do kontaktu v súvislosti s predajom šiestich motorových vozidiel a kontaktovala ho obžalovaná 2/, pravdepodobne asi ako účtovníčka, a takisto vykonávala výber motorových vozidiel, hlavne čo sa týkalo značky, typu, technickej špecifikácie a výbavy s tým, že im veľmi nezáležalo na farbe, a autá mali byť určené pre autopožičovňu. V čase, keď bol vykonávaný výber vozidiel, obžalovaný 1/ prítomný v autosalóne asi nebol. Výber značky a ponuky sa robil cez telefón, fax a mail. Pri preberaní vozidiel bola fyzicky prítomná obžalovaná 2/ a nejakí jej kolegovia, a tí aj odvážali vozidlá, a to tri na dvakrát. Obžalovaný 1/ pravdepodobne pri fyzickom odovzdávaní prítomný nebol. Čo sa týkalo dokladov o ekonomickej situácii firmy Remox, boli predložené kompletne hospodárske výsledky za predošlé dva roky, a to obžalovanou 2/ ako účtovníčkou, a s ňou v tejto súvislosti aj jednali. V telefonickom kontakte s obžalovaným 1/ svedok nebol, iba osobne. Nepostrehol, že by sa mu bol niekto vyhrážal.

Svedok M. I. sa na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vyjadroval k odovzdávaniu a preberaniu motorových vozidiel, pričom bolo zistené, že odovzdával vozidlá VW Passat, nie VW Touran a VW Sharan. Svedkovi sa vybavila tvár obžalovanej 2/, s tým, že s ňou riešili nejaké obchody, následne si ešte spomenul, že v jej prítomnosti tam videl aj obžalovaného 1/. Obžalovaného 3/ v živote nevidel.

Svedok M. P. M.. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vypovedal, že obžalovaného 1/ pozná len ako klienta jeho matky, ktorá pre neho robila účtovníctvo, bolo to 2 až 3 roky dozadu, nie na dlhé časové obdobie. Obžalovaný 1/ mal kanceláriu v spodnej časti domu, inde sa nepohyboval, nemal vedomosť o tom, že by mu bolo bránené vo voľnom pohybe. Svedok nevedel o predmete činnosti obžalovaného 1/ nič uviesť. Poznal aj obžalovaného 3/, ktorý k nim chodil a pomáhal jeho matke. Registroval parkovanie motorových vozidiel VW Passat, ale bližšie sa o to nezaujímal.

Svedok M. P. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení uviedol, že pozná obžalovaného 1/, ktorý sa u nich občas zdržiaval, v dolnej časti domu mal prenajatú kanceláriu so samostatným vchodom, po dobu asi pol roka, nevedel nič uviesť o predmete činnosti obžalovaného 1/. V iných častiach domu obžalovaného 1/ nevidel, a nemal vedomosť, že by bolo obžalovanému 1/ bránené vo voľnom pohybe, resp. že by mu niekto niečím hrozil.

Svedok T.. P. I. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vypovedal, že pozná obžalovanú 2/ z videnia z G., bolo to veľmi dávno, čo sa stretli, nevedel však ani kde bývala, a viac už nikoho iného nepoznal. Názov firmy REMOX mu nič nehovoril, a na otázku, či už počul meno obžalovaného 1/ Z. V. uviedol, že to meno pozná z úradného predvolania.

Svedkyňa N. K. na hlavnom pojednávaní po zákonom poučení vypovedala, že je nevlastná sestra obžalovaného 1/ Z. V.. O skutku nemala vedomosť, motorové vozidlo Volkswagen Passat alebo Volkswagen Sharan brat určite nepoužíval, aspoň nie kým boli spolu. Podľa jej vedomostí bol v tom období nezamestnaný. V roku 2005 býval s mamou a jeden deň sa zobral, že ide pracovať do G., potom prišiel a povedal, že raz pracuje, že raz nie, že býva v nejakej ubytovni. Raz prišiel s nejakými osobami, ktoré ho čakali von, bližšie sa o nich nevyjadroval, len povedal, že to boli kolegovia, a potom s nimi odišiel. Asi jeden rok potom o ňom nepočula. V tej dobe z tých osôb nemal strach. Potom sa ozval až niekedy v júni 2006, kedy jej volal, a uviedol len „N. zachráň ma“ a potom sa mu na to číslo dlho nedalo dovolať. Medzičasom ich už kontaktovala kriminálka, uviedli im aj to číslo, a po čase sa brat zase ozval a vravel jej, že mal schovanú SIM kartu niekde v topánke, a že musel podpisovať nejaké zmluvy s pištoľou pri hlave. Viac k veci nevedela uviesť. Naposledy s ním bola v kontakte asi pred tromi rokmi, keď jej telefonoval a povedal jej, že je v Č., že má dcéru, a že by chcel prísť na A.. Odvtedy s ním v kontakte nebola.

Na doplňujúce otázky svedkyňa uviedla, že brat jej vtedy iba zavolať, že sa hlási, že je ešte v poriadku, že podpisuje papiere, a aby mu pomohli. Povedali mu, že už kontaktovali kriminálku, a aby im dal bližšie údaje, kde sa nachádzal. Potom to už riešila mama, tá šla aj s kriminálkou na to miesto. On teda

nadiktoval konkrétne údaje, kde bol, ona ich odovzdala mame a tá to riešila ďalej. Brat vtedy uviedol, že sa mal nachádzať na C. v G., ale na bližšiu adresu si nespomenula. Brat vtedy prišiel s tými osobami ku nim niekedy v roku 2005, asi v lete alebo na jeseň, vtedy ho prakticky videla naposledy. Vtedy jej brat neprišiel ako osoba, ktorá by mala nejaké finančné prostriedky, prišiel jej ako obyčajný človek, ktorý pracuje, byva na ubytovni, vtedy ešte asi spomínal, že idú s tými kolegami do Č. pracovať, ona mu dala takú sesterskú radu, aby sa do ničoho nezaplietol, aby nič nepodpisoval, správal sa normálne, nebol vystrašený. On bol vtedy u nich v byte a tie osoby boli dole v aute pred panelákom. Od roku 2005 brat sa sporadicky kontaktoval s matkou, sem tam zavolať, ale len tak, že ako sa má, aspoň to jej spomínala mama. Nespomínala nič v tom zmysle, že by sa jej zdalo niečo podozrivé, jediné, čo ju mrzelo, že nebude na Vianoce doma, čo odôvodnil tým, že mali prácu. Nevedela sa vyjadriť k tomu, či mame poslal nejaké peniaze.

Na hlavnom pojednávaní bola vypočutá aj znalkyňa Mgr. Oľga Dianišková, ktorá zotrvala na svojom znaleckom posudku ohľadom psychologického profilu obžalovaného 1/ (znalecký posudok č. 54/2006), nič na tom nechcela zmeniť, resp. doplniť, pričom konštatovala u obžalovaného 1/ zvýšenú ovplyvniteľnosť a manipulovateľnosť okolím. Uviedla, že jeho osobnosť je nezrelá, submisívna a teda závislá na okolí. Kontakt s realitou je zachovaný, neboli zistené žiadne sklony k fantazijnému spracovaniu skutočnosti. U obžalovaného 1/ boli zistené intelektové schopnosti v hraničnom pásme mentálnej retardácie, znalkyňa s vysokou pravdepodobnosťou konštatovala, že obžalovaný 1/ nie je schopný viesť spoločnosť s ručením obmedzeným, pretože to je vysoko sofistikovaná činnosť, kde treba dobré intelektové schopnosti, logický úsudok, a obžalovaný 1/ nie je schopný viesť ľudí, zastávať vedúcu pozíciu v takej firme. Znalkyňa si nepamätala, že by v rámci prípravného konania dochádzalo k nejakým podstatným zmenám v jeho výpovediach, a ak sa aj nejaké drobné objavili, dá sa to vysvetliť zníženými intelektovými schopnosťami, podpriemernými pamäťovými schopnosťami. Podľa nej sa nedá vylúčiť, ale znalkyňa nepredpokladala, že by obžalovaný 1/ vyslovene preniesol zodpovednosť zo skutku na niekoho iného.

Znalec MUDr. Ludvík Nábělek na hlavnom pojednávaní takisto zotrval na obsahu a záveroch znaleckého posudku, pričom išlo o zhodné závery so spoluznalcom. Z hľadiska vyšetrenia znalec uviedol, že veľmi pochybuje, že by dokázal obžalovaný 1/ nejakou sofistikovane pripravovať nejakú koncepčnú činnosť, ktorá by bola zmysluplná a do nejakej dlhšej miery plánovaná, a tou vedúcou osobnosťou s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou nebol obžalovaný 1/. Čo sa týkalo určitých zmien vo výpovedi, znalec tieto zmeny vysvetľoval istým pobytom vo väzbe, obžalovaný 1/ mohol byť ovplyvnený prostredím, tlakom prostredia, rozmyšľaním na svojej úrovni.

V rámci pôvodných pojednávaní boli v zmysle § 263 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, § 268 ods. 5 Trestného poriadku, a podľa § 269 Trestného poriadku prečítané výpovede svedkov z prípravného konania, a to: M. P. J. č.l. 400 - 411, M. M. W. č.l. 412 - 427, T. P. B. č.l. 460 - 463, M. M. č.l. 464 - 466, O. Z. č.l. 468 - 480, N. Á. č.l. 485 - 487, B. I. č.l. 488 - 491, M. L. Z. č.l. 492 - 494, M. P. č.l. 499 - 501, M. M. č.l. 650 - 654, I. M. č.l. 655 - 661, M. Š. č.l. 662 - 668, T. T. W. č.l. 669 - 674, C. M. č.l. 584 - 590, ako aj odborné vyjadrenie na č.l. 1207 - 1234, ktoré bolo oboznámené podľa § 268 ods. 5 Trestného poriadku. Boli oboznámené aj ďalšie listinné dôkazy - zápisnice o konfrontácii medzi obžalovaným 1/ a svedkami B. C., C. M. a obžalovaným 3/, svedkom O. Z., ako aj konfrontácie medzi svedkom M. P. a svedkami M. Š. a O. Z. na č.l. 333 - 399, zápisnice o rekognícii osôb spísaných s T. M. Z. a T. O. Š. na č.l. 442 - 459, o rekognícii s B. C. a C. M. na č.l. 545 - 583 a 611 - 649, žiadosť o poskytnutie právnej pomoci zo Š. a P. Y. na č.l. 729 - 748 a preklady z ruštiny do slovenčiny na č.l. 750 - 775, fotokópie listinných podkladov k motorovým vozidlám evidovaným na spoločnosť Remox, s.r.o. na č.l. 776 - 841, odpoveď Veľvyslanectva SR na F. na č.l. 843 - 845, informácie z Interpolu Bratislava na č.l. 860 - 863, daňové doklady spoločnosti Remox, s.r.o. na č.l. 872 - 948, výpis z listu vlastníctva na č.l. 949, lustrácie a protokoly o lustráciách motorových vozidiel na č.l. 955 - 969, záznamy o povoľovaní a kontrole korešpondencie na č.l. 1167 - 1175, správa Orange Slovensko, a. s. na č.l. 1258, správa Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a. s., na č.l. 1259, výpismi z obchodného registra na č.l. 1306 - 1308, správou Orange Slovensko, a. s. na č.l. 1359, správou T-Mobile Slovensko, a. s. na č.l. 1366, trestný rozkaz Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom na č.l. 1405 - 1406, a daňové priznania spoločnosti REMOX s.r.o. č.l. 1918 - 1936. Na ostatnom hlavnom pojednávaní boli prečítané aj aktuálne odpisy registra trestov obžalovaných (č.l. čl. 2142 - 2147).

Konajúci súd po vrátení veci krajským súdom doplnil dokazovanie v tom smere, že prečítal a prehral všetky zápisnice z doterajších hlavných pojednávaní, ku ktorým sa prítomný obžalovaný 3/ B. K. nevyjadril.

Po takto vykonanom a vyhodnotenom dokazovaní dospel súd k nasledovným skutkovým a právnym záverom.

Od ostatného rozhodnutia okresného súdu sa dôkazná situácia nijakým spôsobom nezmenila, neboli vykonané žiadne nové dôkazy, ktoré doposiaľ vykonané neboli, ani neboli zistené žiadne nové skutočnosti, ktoré by odôvodňovali iné hodnotenie všetkých vykonaných dôkazov. Vykonaným dokazovaním tak bolo preukázané, že obžalovaný 1/ spolu s obžalovanou 2/ za participácie obžalovaného 3/ uzavreli leasingové zmluvy na motorové vozidlá, po ich prevzatí zabezpečil obžalovaný 1/ ich prihlásenie na Okresnom dopravnom inšpektoráte v T., a v priebehu roku 2005 s ďalšími osobami sprostredkovali vývoz motorových vozidiel do zahraničia, pričom dohodnuté splátky v zmysle leasingových zmlúv neuhrádzali. Obžalovaný 1/ síce svoju vinu od počiatku popiera, ale z dokazovania vyplynulo, že v rodinnom dome obžalovanej 2/ nebol držaný násilím, voľne sa tam mohol pohybovať, mal tam aj prenajaté priestory, čo potvrdili aj svedkovia, a to manžel a syn obžalovanej 2/, a aj nevlastná sestra obžalovaného 1/, ktorá uviedla, že keď sa u nich jej brat zastavil spolu s ďalšími osobami, nespomínal jej nič ohľadne toho, že by mal byť naňho vyvíjaný nátlak. Tým je aj vyvrátená časť obhajoby obžalovaného, že mal byť políciou zadržaný v byte na C., pričom obžalovaná 2/ býva v inej časti G., ale ako je zrejmé, obžalovaný za prevažnú dobu zdržiaval práve v rodinnom dome obžalovanej na do bytu na C. sa dostal až neskôr. Práve obžalovaný 1/ po prevzatí vozidiel zabezpečil ich prihlásenie na Dopravnom inšpektoráte v T., čo nakoniec aj sám priznal. Aj pri prihlasovaní vozidiel bol obžalovaný 1/ sám, nebol naňho robený žiadny nátlak. Ďalej bolo preukázané, že obžalovaná 2/ aktívne vystupovala pri uzatváraní všetkých leasingových zmlúv, sama aj mala uviesť, že je to preto, lebo obžalovaný 1/ sa venuje stavebnej činnosti a tým veciam nerozumie, preto aj svedkovia zhodne potvrdili, že pri rokovaní, či už zo strany ČSOB leasing, a.s., alebo zo strany spoločnosti Autofáro, rokovali len s obžalovanou 2/. Pri jednom takomto rokovaní mal mať dokonca obžalovaný 1/ zakrytý krk z dôvodu, že mal byť po operácii, preto nemohol hovoriť. Aj s poukazom na vykonané znalecké dokazovanie je zrejmé, že obžalovaný 1/ intelektovo nebol schopný sám páchať žalovanú trestnú činnosť, ale muselo to byť za účasti ďalších osôb. Vypočutí svedkovia taktiež boli prítomní pri rokovaní o spôsobe prevzatia, vydania motorových vozidiel, najmä aj čo sa týkalo výberu technickej špecifikácie, modelov a farby vozidiel, a následnom uzatváraní leasingových zmlúv. Všetci svedkovia teda potvrdili, že rokovali hlavne s obžalovanou 2/, čo podľa názoru súdu vyznieva logicky, pretože mala byť ekonómkou spoločnosti a vykonávať operácie súvisiace s účtovníctvom. Práve ona ako osoba oboznámená s celou finančnou situáciou a hospodárením spoločnosti, ako aj osoba známa ekonomických vecí musela vedieť, aké doklady je potrebné predložiť jednotlivým leasingovým spoločnostiam, aby vôbec bola ochotná leasingová spoločnosť uzavrieť a financovať nákup vozidiel, pričom toto všetko smeruje k spomenutému záveru, že podľa názoru súdu bez takéhoto konania obžalovanej 2/ by ťažko sám obžalovaný 1/, bez týchto znalostí mohol docieľiť to, že by vozidlá boli vydané, a že by ich nákup bol financovaný leasingovou spoločnosťou. Obžalovaná 2/ ako ekonómka spoločnosti musela poznať jej reálny stav, ktorý, ako je známe z praxe, nemusí byť taký, ako je to prezentované vo finančných výkazoch spoločnosti (predložená súvaha a výkaz ziskov a strát spoločnosti), navyše za situácie, kedy už spoločnosť reálne nevykonávala žiadnu podnikateľskú činnosť, teda ani nebol reálny predpoklad, že by mala finančné prostriedky na uhrádzanie jednotlivých leasingových splátok. Súd taktiež poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný už bol v minulosti trestne stíhaný pre trestný čin podvodu, teda si musel byť vedomý protiprávnosti svojho konania. Po prevzatí a prihlásení vozidiel na ODI boli tieto následne vyvezené mimo územia A. P., za účelom zisku. Aj z výpovede svedka M. P. je zrejmé, že práve obžalovaná 2/ ho požiadala, aby sa tiež zúčastnil na prihlasovaní vozidiel na ODI v T. a konal len na základe jej pokynov, a že bol na F. pre O. Z. na vozidle VW Sharan, pričom kľúče od vozidla, ako aj peniaze na cestu mu poskytla práve obžalovaná 2/. Svedok taktiež uviedol, že niekoľkokrát sprevádzal obžalovaného 1/, pričom aj pri týchto úkonoch mu dávala pokyny obžalovaná 2/ a nie samotný obžalovaný 1/. V tomto smere súd preto nemal pochybnosť o aktívnom konaní obžalovanej 2/ aj po skutku, pretože aj vyvezenie áut a následne návraty osôb, ktoré autá vyviezli mimo územia A. P., si vyžadujú určité logické a logistické schopnosti, ktoré zrejme u obžalovaného 1/ absentovali. Čo sa týka účasti obžalovaného 3/ na prejednávanej trestnej čine, bolo preukázané, že figuroval ako vodič, kedy opakovane (tri alebo štyri krát) viezol obžalovaných 1/ a 2/ do J. do spoločnosti Autofárou. Podľa jeho obhajoby mu účel cesty nikto nevysvetlil, taktiež mu nemal obžalovaný 1/ vysvetliť, prečo s ním bol na Ukrajine. Za cesty mu mala zaplatiť obžalovaná 2/.

preto podľa názoru súdu je iluzórne domnievať sa, že obžalovaný 3/ nevedel o čo ide, keďže bol ako šofér pri preberaní motorových vozidiel, a taktiež pri ich vyvezení mimo územia Slovenskej republiky. Taktiež, ako uviedol samotný obžalovaný 3/, obžalovaný 1/ býval aj s ním v byte na C., teda museli spolu aj ohľadne prejednávanych vecí komunikovať. Súd v tejto súvislosti poznamenáva, že protiprávne konanie obžalovaného 3/ spočíva vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. na základe uvedených skutočností potom súd uznal vinu všetkých troch obžalovaných v zmysle podanej obžaloby, aj so zachovaním právnej kvalifikácie skutku. Napokon, čo sa týka výšky škody, táto bola aj v zmysle § 89 ods. 14 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. určená z ceny, za ktorú sa vec, ktorá bola predmetom útoku, v čase a v mieste činu obvykle predáva. Podľa leasingových zmlúv išlo o nové motorové vozidlá, preto aj v leasingových zmluvách bola ich hodnota uvedená ako hodnota všeobecná, ale hodnota motorových vozidiel bola potvrdená odborným vyjadrením T. I.. Jednotlivá výška leasingových splátok, ako aj výška akontácie je už predmetom dohody zmluvných strán, a tieto skutočnosti nemajú vplyv na hodnotu motorových vozidiel.

Podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potresce sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím vecí. Odňatím slobody na päť až dvanásť rokov sa páchatel potresce, ak spôsobí činom uvedeným v odseku 1 škodu veľkého rozsahu.

Podľa § 9 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých osôb, zodpovedá každá z nich, ako by trestný čin spáchala sama (spolupáchatelia).

Obžalovaní tak svojím konaním naplnili všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 5 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 trestného zákona č. 140/1961 Zb. pretože spoločným konaním na škodu cudzieho majetku seba obohatili tým, že uviedli niekoho do omylu a spôsobili tak na cudzom majetku škodu veľkého rozsahu.

Zo správ na obžalovaného 1/ vyplýva, že v minulosti bol 9 krát súdne trestaný, naposledy mu bol rozsudkom Okresného súdu Dunajská Streda sp. zn. 4T/129/2019 zo dňa 129. 01. 2020 uložený trest odňatia slobody vo výmere 2 rokov, s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 2 rokov.

Obžalovaná 2/ bola v minulosti jedenkrát súdne trestaná, avšak odsúdenie jej bolo amnestované, teda sa na ňu hľadí, ako keby nebol odsúdená.

Obžalovaný 3/ bol v minulosti 6 krát súdne trestaný, naposledy mu bol trestným rozkazom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 4T/43/2016 zo dňa 24. 06. 2016 uložený trest povinnej práce vo výmere 300 hodín, pričom došlo k nariadeniu náhradného trestu vo výmere 64 dní.

Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd postupoval podľa zásad pre ukladanie trestov uvedených v § 23 ods. 1, § 31 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. Spoločenská nebezpečnosť konania obžalovaných spočíva v tom, že títo narušili právom chránený záujem štátu a spoločnosti na ochrane vlastníctva právnických osôb.

V prípade obžalovaného 1/ Z. V. potom súd v zmysle § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému trestným rozkazom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom sp. zn. 2T/61/2008 zo dňa 11. 02. 2008, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nepodmienečne so zaradením pre jeho výkon do I. NVS, je dostatočný. Súd pri rozhodnutí o takomto treste prihliadol najmä na obdobie, kedy bol trestný čin spáchaný, na dobu, počas ktorej prebiehalo konanie pred súdom, a potom s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súd dospel k záveru, že takýto výrok o treste je spravodlivý, a to aj s poukazom na skutočnosť, že v prípade obžalovaného ide o konanie proti ušlému, a akékoľvek iné rozhodnutie o navýšení súhrnného trestu by bolo v rozpore s bezprostrednosťou uloženého trestu.

Obžalovanej 2/ T. P. súd uložil trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov, pričom súd v zmysle § 40 ods. 1, 4 písm. c) Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd mimoriadne znížil trest pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Súd zároveň rozhodol o podmiennečnom odklade výkonu uloženého trestu, za súčasného určenia skúšobnej doby vo výmere 18 mesiacov. Súd pri výmere trestu taktiež prihliadol na obdobie, kedy bol trestný čin spáchaný, na dobu, počas ktorej prebiehalo konanie pred súdom, a potom s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súd dospel k záveru, že takto uložený trest bude postačujúci, pričom obžalovaná od spáchania prejednávaneho trestného činu vedie riadny život, nedopustila sa žiadne ďalšej trestnej činnosti, a ukladanie nepodmienečného trestu odňatia slobody po tak dlhom čase od spáchania trestného činu by bolo v rozpore so zásadami pre ukladanie trestov.

U obžalovaného 3/ B. K. súd taktiež v zmysle § 37 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, upustil od uloženia súhrnného trestu podľa § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., pretože má za to, že trest uložený obžalovanému rozsudkom Okresného súdu Nitra sp. zn. 1T/115/2013 zo dňa 13. 08. 2015, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 2 roky s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu vo výmere 3 roky, je dostatočný. Súd pri rozhodnutí o takomto treste prihliadol najmä na obdobie, kedy bol trestný čin spáchaný, na dobu, počas ktorej prebiehalo konanie pred súdom, a potom s poukazom na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd súd dospel k záveru, že upustenie od uloženia súhrnného trestu je v súlade so zásadami pre ukladanie trestov, a akýkoľvek nepodmienečný trest odňatia slobody, resp. navýšený súhrnný trest, by bol v rozpore s týmito zásadami.

Takto uložené tresty sú potom podľa názoru súdu na nápravu páchatel'ov, ochranu spoločnosti, ako aj z pohľadu generálnej a individuálnej prevencie postačujúce, a zároveň zabránia obžalovaným v páchaní ďalšej trestnej činnosti. Zároveň takýto trest postihuje len obžalovaných. Súd pri výmere trestu prihliadol na to, akou mierou sa každý obžalovaný podieľal na spáchaní trestnej činnosti, ich život, ktorý viedli pred spáchaním prejednávaneho trestného činu, ako aj po ňom, a najmä na dĺžku celého trestného konania.

V adhéznom konaní si riadne a včas uplatnili nárok na náhradu škody poškodení ČSOB Leasing a.s., a Leasing Slovenskej sporiteľne, a.s. Druhá uvedená obchodná spoločnosť medzičasom zanikla, pričom na rozhodnutie o náhrade škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo potreby trestného konania, preto aj s poukazom na obdobie vedenia trestného stíhania súd poškodeného - ČSOB Leasing a.s., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, v lehote 15 dní od jeho oznámenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici.

Odvolanie má odkladný účinok.

Odvolanie môžu podať:

- prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku a to v neprospech i v prospech obžalovaného. V prospech obžalovaného môže podať odvolanie aj proti vôli obžalovaného;
- obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, a to len vo svoj prospech;
- príbuzný obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh (pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného), a to len v jeho prospech;
- zákonný zástupca obžalovaného, opatrovník obžalovaného a obhajca obžalovaného pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka obžalovaného, a to len v jeho prospech. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môžu podať odvolanie v prospech obžalovaného i proti jeho vôli;
- štátny orgán starostlivosti o mládež pre nesprávnosť výroku, ktorý sa priamo týka mladistvého obžalovaného a to len v jeho prospech a to aj proti jeho vôli;
- poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody, pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, a to v neprospech obžalovaného. Ak je poškodeným právnická osoba, odvolanie môže podať len osoba oprávnená konať za právnickú osobu;
- zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoby oprávnené podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môžu ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.